

*Leuthie
Wien
3000
Septembre 1931
on thứ nhất*

TRINH-THAM TIỂU THUYẾT

DEPT. LEGAL
RECEIVED 1931

Con mắt già

16478

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM

== DỊCH GIẢ ==
THẾ QUẢNG
20 Hàng Mã Mày Hanoi

In lần thứ nhất

GIA, 0812

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

M. 653(2)

M 6553(e)

Con mắt giã

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

16778

BIBLIOTHEQUE CENTRALE
49479

Mây lời nói đầu

Lại dịch tiểu thuyết trình thám! Chẳng sợ rườm rà cho khỏi óc non nớt. Dịch giả cũng thừa biết nhẽ đó. Đem các chuyện huyền-hoặc làm rối trí thiếu niên thì không nên mà lại có tội nữa. Cam có thứ nợothư chu tiểu thuyết sao chả có bộ hay bộ dở. Bịa ra câu chuyện v khoát tung trời « bầy mười hai phép biến hóa » ...

Tiểu thuyết mà chỉ phô bày nhữnđiều không thể được, ấy là hạng dở. Lại có một vài trước giả khéo xẽ đặt, lúc mới đọc dở dang cũng cho việc thuật ra đây là việ vòng, ngoài sự thực ; ấy thể mà lúc xem hết, cũng xẽ càng rõ, mới tỉnh ngộ mà rằng : « Có lạ gì đâu, thường cả, giá mình khéo cũng có thể đóng được vai chủ động. »

Đọc các tiểu thuyết về hạng này, có thể mở mang cái tĩnquan sát của mình, mà do đây mới tập được mọi cách giũn thuật cho phân minh. Người ta thường nói :

Sông san còn có kẻ dò,

Lòng người nham hiểm ai đo cho tường!

Cũng vì cái lòng khó đo ấy mà dưới ánh sáng mặt ả đã xảy ra bao việc bi-kiếm. Ai cũng vậy, chẳng có phen được nghe một câu chuyện ly-kỳ hay mục-kích một lạ lũng.

Một khối óc thông-thường, mỗi khi gặp sự gì kỳ quyết, chắc rối loạn trí-khôn, không định thần, phải phải trái được, huống chi còn đầu tài lực tìm ra manh mối mọi sự khuấy-khuê. Gián hoặc có người đủ nghị lực trấn tĩnh được lảm lòng, s không quen xuy xét cho nên thường nhiều điều cần đề ý mà lại bỏ qua. Ấy chỉ vì những nguyên nhân đó, mà l đường tiến thủ người mình thành ra nhữ bước chậm ch

Tiểu thuyết trình thám có thể giúp cho ta luyện tập được cái
linh suy xét, cái trí phán đoán.

Xem bộ chuyện này mới rõ : quan-xát là việc cần, có
quan-xát mới có lịch-duyet. Một điều gì bí-mật mặc dầu, ta
hãy dần lòng suy-xét, rồi có thể ra.

« Người ta nghĩ ra mình cũng có thể »

Có người đọc chuyện, chỉ xem chuyện. Nhầm lhay .
Phải rõ chủ ý của người biết chuyện. Như Lư-Bình
vai chủ động chuyện này thật là một tay giang-hồ khí-
phách, lịch-duyet hơn đời, nghị-lực có, trí-mưu có, học-thức
có, gan mao-hiếm có, tài sél tâm-lý kẻ khước có, đức tự-liến
làm việc gì cũng tự tin ở mình, thành bại chẳng nản lòng
hoạn nạn mặc, vẻ mặt chẳng vì thế mà giảm sắc. Lư-Bình
rất hào hiệp, thường đem tài lực mình ra giúp đỡ những
kẻ lâm-nghy. Chẳng những thế, đôi phen còn dẫn thân vào
nơi rừng quom núi đạn, mong giúp mấy may trong
cuộc công lý thắng cường quyền. Nói tóm lại, Lư-Bình
có thể tiêu-biểu mọi đức-dinh của người Pháp : vui vẻ,
nhân-nhiệm, nhuần-nhiệm, mà hơi có ý sực-ngạo, lanh-lợi mà
có gan mao hiếm, quả quyết mà hào hiệp. Vì thế bộ này
được người Pháp ưa xem, mà cả ai đã có chút lầy học
dầu ghét cũng xem đôi ba cuốn.

Dẫu là tiểu thuyết trình thám, nhưng giá trị chẳng phải
nhỏ sợ rằng người mình đọc chuyện chỉ thích lấy kết cấu
kỳ lạ, ngoài sự thực, thì dù pho sách nào có giá trị đến
dầu cũng đành bỏ sọt « Cam sứ Hoài nam ngọt đem sang
Hoài bắc giồng thành chua. » Cái hay của người, vì tập
quán không biết mà thành ra dở

Hay dở khôn lường, ấy là tùy ở tư cách đọc giả.

Bộ Lư-Bình này chia ra từng đoạn riêng, xem phải cho liên
liếp, bỏ quãng trên e sau rồi khó hiểu.

Anh em tuổi trẻ xem xong gấp quyển chuyện này lại, thử
nghĩ xem: Hay hay dở.

Ấy là chờ ở công luận.

Dịch giả : **THẾ-QUANG**

20 Hàng Mã Mây Hanoi

Con mắt già

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

BỊ BẮT

Màu đất nhô ra trên làn nước, hai chiếc thuyền neo bên cạnh. Qua làn sương mù, chung quanh hồ, lác đác ít cửa sổ sáng choang. Cuối thu rồi mà nhà Khiếu Vũ An-Hiên còn rực rỡ điện quang như mùa xuân bên ghềnh. Tầng mây thăm thẳm, lấp lánh vài ngôi sao ; trên mặt nước gió chiều gợn sóng.

Lư-Bình từ trong thủy tọa đi ra, miệng ngậm thuốc lá : « Ba-Lư Lô-Nam các anh có đấy không ? »

Dưới thuyền hai bóng nhô lên : « chúng tôi đây »

— « Các anh sắp sửa đi, ta đã nghe thấy còi Ô-tô đưa Di-Bá và Vô-Say tới.

Lư-Bình tạt qua vườn, vòng chung quanh nhà, sẽ hé cánh cửa chính. Từ quảng dầu phố, ánh đèn lờ mờ, một chiếc ô-tô vừa tới, hai người từ trên xe nhảy xuống. Ấy là Di-Bá và Vô-Say. Di-Bá, trạc vòng hai mươi năm, mặt mũi sáng sủa, đi đứng nhanh nhẹn. Vô-Say bé nhỏ hơn, tóc quăn mặt tái mét như ốm dờ.

— « Các anh có gặp chàng Nghi chăng ? »

— « Bẩm có, chúng tôi thấy anh ta đạp tàu bảy giờ bốn mươi, đi Ba-Lê,

— « Vậy thì ta có thể tự do hành động được chăng. »

— « Chắc lắm.

— « Được. Còn anh tài sẽ đứng đợi xe đây ; Sao khỏi gọi mỗi giờ cho khách qua đường. Đứng chín rưỡi lộn lại, sắp đồ xong ta tềch . . . trừ khi việc hỏng.

— « Hỏng sao được, thầy há chẳng tin được chúng tôi chăng ? »

— « Tin à ! Việc gì ta chẳng tự sắp đặt lấy ; ta chẳng tin ai được. Thôi khởi hành. Di-Bá cùng ta một thuyền. Vô-Say đi chiếc kia. Các con chèo cho khéo nhé, nhanh mà đừng khua rầm lên »

Thuyền vùn vụt như tên. Loáng thoáng gặp ít nhiều thuyền khác. Lư-Bình ghé vào tai Di-Bá hỏi :

— « Việc này anh định trước hay ai ? »

— « Thưa . . . tôi cũng chẳng nhớ rõ, tôi cùng Vô-Say bàn với nhau đã mấy tuần nay.

— Vô Say ! tên ấy khả nghi lắm, Ta chẳng hiểu sao còn giữ nó làm gì ?

À quên, ta chưa hỏi : chàng Nghi.

— Thầy đã nghi quá

— Không, nó quý quyết lắm, chắc nó còn phạm nhiều tội khác

À quên, ta chưa hỏi : chàng Nghi Dậu-Bích chắc vắng nhà chẳng ?

— Chính tôi thấy hắn lên xe hỏa.

— Còn lũ đầy tớ.

— Người nấu bếp bị đuổi rồi. Còn tên bồi riêng Lê-Na hiện nay ở Ba-Lê. Tên bồi này được chủ tin dùng lắm,

Nhưng mà.

— Nhưng mà sao ?

— Nhưng mà tôi chỉ sợ bất thình lình anh Dậu-Bích thay đổi cách hành vi hàng ngày thì lới thôi ! Vì thế chúng tôi đợi mãi chắc rồi mới giám.

— Anh đã hỏi kỹ chưa ?

— Rồi. Sáng hôm nay tôi đã rò được dịch xác, dịp này chẳng lợi dụng còn đợi bao ?

Tôi chọn lối qua vườn vì đó chẳng có ai canh gác, tôi đi tìm Ba-Lư và Lô-Nan để chờ thuyền xong xuôi mới giám gọi điện thoại báo cho « thầy » rõ.

— Anh có chìa khoá không ?

— Có.

— Cái nhà kia phải không ?

— Vâng. - Nhà nghỉ mát riêng của anh Dậu-Bích đấy, chung quanh toàn vườn. Bên cạnh hai toà nhà tương tựa. Nhưng tại đó từ một tuần nay không có ai ở cả. Ta tha hồ.

— Hừ việc này dễ quá, mất vẻ thú.

Thuyền rạt vào bờ. Lư-Bình cùng mọi người đều lên bờ.

— Hừ các anh bảo nhà tên Dậu-Bích đi vắng cả ! cái điện sáng kia là gì ?

— Ngọn đèn đốt bằng hơi than đã đấy « thầy » xem, trông kỹ ánh sáng kia chẳng chút động tĩnh.

— Ừ được ! Thôi Lô-Nan ở lại canh thuyền còn Ba-Lư ra

ngồi hàng rào cửa chính để ý phòng sự bất ngờ. Lư-Bình sai phái xong, cả bọn cùng rào bước. Di-Bá đi trước, dò được lỗ khóa, đem chìa mở thử, vặn một vòng, cánh cửa xê hé Ba người vừa đưa mình lọt. Buồng ngoài một ngọn đèn thấp bằng hơi than. Di-Bá mừng mà rằng:

— « Tôi đoán có sai đâu. »

— Phải, xong ta tưởng ánh sáng trông thấy lúc này chẳng tại cái đèn này. Lư-Bình vẫn nghi.

— Thầy bảo ở nơi nào nữa.

— Ở đâu ra, ta nào rõ. Hay tự trong buồng khách rơi ra chăng?

— Không Dậu-Bích phòng xa, bao nhiêu đồ quý để ở trên gác cả trong buồng ngủ và các phòng bên cạnh.

— Thang lên đâu?

— Kia, bên tay phải, đằng sau cái màn. Lư-Bình tiến thẳng về phía đó, vừa mở màn ra bỗng.... về màn tay trái, cách độ bốn năm bước, một cái đầu người nhô ra, hai con mắt hoảng hốt.

« Ôi làng nước, ôi hàng phố ơi! Nó giết tôi. Cái đầu nhô ra, hốt hoảng chạy lùi vào.

Vô-say lầu nhầu « nó còn kêu tôi hạ thủ? »

« Im ngay, Vô-Say » Lư-Bình vừa nói vừa đuổi theo cái đầu kia. Đuổi qua phòng ảo mới tóm được anh Lê-Na! !

« Câm ngay. Đừng có lời thôi.... à quân dã man.... Vừa lúc đó Lê-Na gục xuống đất, dơ tay lên : đoành ! đoành !

« Quân dã man ! mày bắn tao à.... tý nữa.... Lư-Bình tay rất lấy khăn súng, tay bóp cổ tay, chiếu đèn điện vào mặt Lê-Na.

Ui chà mặt mi ! Linh hồn mi chắc cũng chẳng trong sạch chi. Người là thầy tờ thân tín của gã Dậu-Bích. Thầy nào trò ấy.... Vô-say nhanh lên. Ta đứng mục thối tại đây à.

— « Thầy chẳng đáng lo gì nữa.

— Chẳng dui, tiếng súng, lân bang sao không nghe thấy.

— Chả ai nghe thấy.

— Dù sao cũng phải nhanh lên; Vô-say cầm lấy đèn đi.

Lư-Bình nắm tay Di-Bá chạy lên gác.

— Di-Bá, anh vô dụng lắm ấy thế mà giám cam đoan rằng đề phòng kỹ rồi.

— Thưa «Thầy» ngờ đầu tên bồi khốn nạn ấy đổi cách hành vi.

— Không ngờ à! Đã định «mượn nhẹ» của ai cái gì cần phải biết rõ lắm.

Lên tới gác trông thấy đầy những đồ quý. Lư-Bình mới hơi hả lòng.

— «Hừ» ít đồ xong toàn đồ quý cả này: bốn cái ghế gu này một cái bàn giấy, mấy bức tranh của nhà danh họa..... Toàn đồ cổ cả. Những kẻ cho rằng ngày nay chẳng còn tìm được: «vật chi thật là cổ cả. — Họ nhầm, chịu khó tìm như ta thì lo gì..... Lư-Bình vừa lăm bằm vừa chỉ cho Di-Bá và Vô-say chọn lấy những đồ quý giá nhất. Không đầy nửa giờ sau Ba Lư và Lô-Nam chở thuyền nặng đi trước để xếp lên ô-tô.

Lư-Bình trở vào nhà trong chợt nghe bên trong tiếng nói sồn sồn, nhìn qua anh Lê-Na tay chơi đặt cánh khuỷu còn nằm lăn đó.

«Thôi chú! lâu nhậu lắm chi. Đừng sợ, sắp xong rồi nếu còn lười thôi mãi ta tất phải dùng phương pháp giới nghiêm»

Lư-Bình lên gác, tại vẫn nghe thấy tiếng nói sồn sồn thoáng rõ mấy câu «cứu tôi mới» nó sắp giết tôi! Báo cho ông cầm đến ngay?

— Chú này điên rồi! chín giờ đêm còn gọi cầm với cò, báo thật!

Lư-Bình chẳng khỏi phì cười! rồi lại lục các tủ chọn lấy các đồ chơi quý. Vô-Say và Di-Bá ra chiều tìm kiếm vật chi kỹ lắm.....Lâu rồi

«Thôi các anh đừng tham nữa, về.

Xuống tới vườn, Di-Bá nài Lư-Bình rằng: «Thầy» cần phải trở lại nữa, chỉ năm phút thôi.

— Để làm gì?

— Tôi nghe anh Dậu-Bích có một gì vật rất quý mà.

— Mà làm sao ?

— Tôi tìm mãi không thấy,

Vô-Say cũng nài theo, xin qua lượt nữa,

— Ủ, tôi hạn cho các anh mười phút, nếu quá là tôi về trước. ...

Mười phút sau cũng không thấy hai người dở lại.

« Quái sao lâu thế ! khả nghi lắm. Lúc này lại thấy hai húng này hình như có việc riêng chi đây nên chúng chẳng lời nhau ; đưa nọ kiềng đưa kia...., »

Xa xa nghe tiếng ồn ào. Khách qua đường chữ. Lư-Bình quay vào trong nhà, vừa mở cánh cửa bỗng một tiếng « đoành »

Lư-Bình vội sò vào phòng ăn thấy Di-Bá cũng vừa đánh ngã được Vô-Say tay giăng lấy vật chi chẳng rõ.

— « Vô-Say bị thương à ! Di-Bá người đâm nó chẳng ?

— Không, Lê-Na đấy.

— Lê-Na ! nó bị trời cơ mà.

— Nó cỡi trời được, vớ lấy súng lục.

— Quân này gớm thật.

Lư-Bình quay vào nhà trong thấy Lê-Na nằm sóng sượt, con giao găm đâm sâu vào ngực, máu chảy ra ngoài mồm.

— Nó chết rồi ! Hừ ! ai giết ?

— Bầm . . . bầm anh Vô-Say.

— Vô-Say à, thằng khốn này nữa. Ai cho phép chúng mày giết nó. Ta đã hạ lệnh không được giáy máu giết người ! Chúng mày lão thật ! À ! chúng mày không nhớ rằng thà chết chứ chẳng được phép động đến sác thịt kẻ khác. Tao mặc chúng mày ! Nhớ có sao tao chẳng cứu. Liệu hồn, mày chém chúng mày không sợ à. . . . Di-Bá, sao Vô-Say lại giết nó

— Bầm Vô-Say lục túi nó tìm chìa khoá. Vô-Say thấy nó cỡi chỏi được rồi, sợ đâm hoảng rồi... Rồi chẳng biết sao con giao găm thẳng xuống.

— Tiếng súng.

— Lê-Na bắn đấy.

- Còn chia khoá,
- Chia khoá Vô-Say vớ được.
- Nó mở hòm chưa.
- Rồi.
- Thấy gì không.
- Có.
- À Chúng mày chanh cái di vật ấy phải chăng.

Di vật ! cái gì vậy.

Di-Bá tái mặt lại xong thoáng đôi con mắt cũng rõ nó chẳng chịu nói nào.

À mày không nói ! Được ! Mày sẽ nói cho mà xem : Thôi hãy đỡ thằng Vô-Say.

Sớm chuồn là hơn.

Ba người qua phòng trong xa nghe tiếng nói, liếng văng vẳng chẳng sao rõ được. Ba người nhìn quanh chẳng có ai cả, chỉ có cái thây chơ đó. Tiếng nghe hãy còn văng vẳng, giọng nói lúc bổng, lúc trầm, le the..... Ai nói vậy, hồn người chết hiện về chăng. Lư-Bình toát mồ hôi, cúi xuống, rọi đèn điện vào mặt Lê-Na.

Lê-Na nó chết rồi ! Quai hàm đã dờ ra rồi.

..... Tôi sợ lắm..... hồn nó về bóp cổ tôi.....

Anh Di-Bá nghe chừng cuống lắm.

Tiếng văng vẳng vẫn thanh thót, gần mà như xa....

Lư-Bình nghĩ một lúc chợt phì cười, đứng dậy, đẩy cái thây Lê Na ra một bên. Một vật gì lỏng lẻo dưới ánh đèn ! à ! cái điện thoại thụ-tín cơ.

Lư-Bình để tai vào nghe :

« Anh có đấy không ! sao anh không trả lời ?

Thôi ! nó giết anh ta rồi hẳn. Anh có đấy không ! cố lên, đừng sợ Viện binh tới nơi.....

Nguy to ! Lê-Na trước kia chơi không chặt nên gượng bò lên, lấy hàm răng, gạt cái thụ tin cơ xuống nhờ có cái máy điện thoại mà gọi được cứu binh ở đồn An-Hiên.

Nguy rồi cảnh binh sắp tới, Có nhẽ đến rồi.

Tiếng ồn ào lúc này tưởng là khách qua đường.

Thôi nguy ! chinh cảnh binh họ bỏ vây rồi.

— Cảnh binh ! chạy đi thôi.

— Còn Vô-Say.

— Mặc nó.

— « Thầy » nữa nào bỏ con...!

Nguy thật ! Lư-Bình đành lòng cùng Di-Bá đỡ Vô-Say giãy. Tiếng đập cửa ầm ầm. Cảnh binh ở ngoài kia rồi. Bị vây rồi, chạy ra vườn e không được.

Xuống nổi thuyền cũng chẳng chạy thoát.

— Chuyến này đành bỏ tay « thầy » ơ !

— Im ngay.

Đương khi nguy cấp như vậy Lư-Bình trấn tĩnh được như thường. Hai con mắt đăm đăm như nhà học giả khi nhận rồi nghĩ thuyết minh điều kiện chi. Lúc này mới rõ tài trí của người trấn tĩnh. Nổi nguy đến : mặc ! Đếm : một, hai, ba, bốn Mồm cứ đếm cho quên cái nguy trước mắt. Trống ngực yên rồi, hơi thở đều như lúc thường rồi. Bấy giờ mới nghĩ được một cách dễ giải cứu. Một bài học hay cho ai đang khi lâm nguy, chớ nên bối rối, cứ bình tâm mới mong thoát nạn. Càng rối trí càng nhớ việc.

Lư-Bình hai tay bóp chân. Bao nhiêu năng lực sôi nổi trong cơ, nước cờ trước mắt, suy tính cho kỹ, phòng đủ mọi nước; nghĩ chín đã rồi mới bắt đầu thi hành ;

Hai mươi giây đồng hồ. Ba mươi giây ! ngoài cửa tiếng đập ầm ầm, thoát sao được.

« Được ! được rồi ! ...

Lư-Bình vây hai người vào phòng khách, xê mở cánh cửa chớp, thò đầu ra ngoài, hết sức kêu :

« Lại đây ! tôi tóm được bọn chúng rồi,

Giúp tôi một tay mới,

Mồm kêu tay chĩa súng bắn chỉ thiên hai phát. Quay lại cúi xuống lấy máu bôi đầy mặt Vô-Say rồi nắm lấy Di-Bá quật ngã xuống.

— « Thầy ? làm gì thế ?

— Im, mặc tao, tao sẽ cứu được mày, tao cần phải thoát khỏi cái này, tao sẽ cứu được mày, đừng sợ.

— À mày, có cần dặn tao gì không ?

Di-Bá chưa hiểu cứ giãy giụa hoài.

Vô-Say, nhồm giầy, cười gằn mà rằng :

Mày ngu lắm ! Cần sao cho « thầy » thoát rồi chúng mình lo chẳng thoát.

— Di-Bá còn cái di vật đâu đưa tao.

— Không ! thà chết.....

Hai viên cảnh sát vừa phá nổi tấm cánh cửa. Di-Bá liệu chẳng có cách nào hơn, đưa cho Lư-Bình một vật con con. Lư-Bình cũng chẳng kịp nhìn, dắt ngay vào túi.

Đội cảnh binh đã tới.

— « Ông cầm ? nhanh lên dúp tôi trời hai thằng này quân gớm thật làm mình hết hơi.

— Anh có thấy, anh Lê-Na không.

— Lê-Na là ai ! tôi cùng các ông ở An Hiên lại tới nơi các ông còn loáy hoáy ở ngoài, tôi chèo cửa sổ vào tóm được ngay hai thằng này.

Lư-Bình nói rất rõ ràng, vẻ mặt thật tự nhiên, quần áo bê bết máu, ai nghi !

Ai ngờ chính thủ phạm mà có gan đối diện cùng ông Cầm... Ai chẳng trông thấy Lư-Bình vật ngã Di Bá ? Ai chẳng trông thấy Lư-Bình chân dẫm lên cổ Vô-say, tay bóp cổ Di-Bá.

Ai ngờ ở đời thế cả đấy. Vai tuồng khéo đóng gian ngay khó phân phân biệt.

Đương khi bối rối, chúng nhân ồ ạt. Người nhiều miệng lắm ầm ầm mà ai có để ý tới.

Vài phút sau ông Cầm tìm được xác Lê-Na lúc bấy giờ mới hạ lệnh cấm không cho ai vào nữa.

Bắt đầu khám xét. Hỏi đến Vô-say và Di-Bá. Vô-say chịu khai tên, xong đồ cho Di-Bá giết Lê-Na, Di-Bá cũng mồm năm miệng mười cãi . . . Hai đứa dẫu khẩu chẳng qua muốn làm nhăng viên Cầm đó thôi. Học trò Lư-Bình có khác !

Viên cầm chẳng sao được đành quay tìm Lư-Bình thì đã
không thấy.

— Cho đi gọi mau lên.

Bầm vừa thấy ông ta mời chúng tôi sơ thuốc lá xong đứng
chờ dạo quanh hồ, dặn có cần đến hãy gọi ông ta.

— Cần lắm, gọi ông ta đến đây.

Gọi hoài chẳng ai trả lời. Hình như ông ta đang đứng đỉnh
màn thuyền trên mặt hồ...

Viên cầm nhìn Di-Bá.

— Á thôi, quân này gớm thật! Chính thủ phạm đấy! Nó lừa
bình rồi! nó trốn rồi! chờ cho nó thoát...

Xa xa một cái bóng trên làn sóng, cái bóng quay lại ngả mũ
chào...!!

— Xin tạm kiêu! Hậu hội còn nhiều!

Viên cầm nhảy lên thuyền bên cạnh bờ hạ lệnh chèo cho
chạy.

Chiếc thuyền kia một người chèo, chiếc thuyền này ba người
chèo, kíp, chắc đuổi kíp, chẳng kíp cũng cứ bắn bừa đi.

Kíp thật. Trước, còn xa xa, sau dần dần gần lại thuyền này
có lên mây.

Chiếc thuyền vùn vụt như tên. Còn một trăm thước nữa
rẽ lên.

— Chạy đi thôi! nếu cứ chạy ta bắn.

— À nó không nghe thôi bắn đi, mình chẳng bắn nó, nó chẳng
thả mình.

— Đoành đoành,

Chiếc thuyền vùn vụt, bước tới, thôi hết chạy.

— Im ngay. Cựu mình là ta bắn.

Sợ thay! người ngồi đó chẳng nhúc nhích, chẳng thêm trả lời.

Thôi nhắm to rồi.

Không có ai trong thuyền cả, một trống đồ đạc, trên đặt cái
mũ, ngoài khoác cái áo đen. Đêm tối mà ai chẳng bị lừa.

Viên cầm lục lọi chẳng thấy hình tích gì, các đồ đạc này toàn
là của Dâu Bích cả, khám đến người chỉ có một cái danh thiếp.

« ẮT-SƠN LƯ-BÌNH »

« Lư-Bình », đọc đến cái tên ấy, viên cầm mắt mày ngo ngác. . . . Quân đại bọm này các nhà đại trình thám cũng đánh bốp tay.

Không trách được lừa nổi mình, mình chẳng phải tay đối thủ

★ ★

Cảnh bình lúi húi tìm tòi, Lư-Bình nghiêm nhiên bơi vào ở lên ô-tô cùng Ba-Lư, Lô-Nan một mạch về Ba-Lê

Về nhà thay quần áo, tắm xong Lư-Bình rốc túi ra xem cái di vật mà hai đứa tranh nhau, chỉ là một cái nút bằng pha lê kiểu bát giác.

Hừ có một cái nút chai mà chúng nó cố công, việc bí mật chi đây, thôi mệt rồi mai sẽ hay.

Đêm ngủ chẳng yên mơ màng cùng mộng.

« Nó giết tôi » Bàng hoàng còn nghe rõ tiếng kẻ hấp hối. Sáng rồi ! dậy thôi.

Lo gì, ta sẽ cứu được chúng nó.

Di vật Dấu Bích hiện nay trong túi ta còn ngai chi.

Tay thò vào túi.

Kỳ thay, hay ở túi trong. Hay ở túi quần ! Không !

Không thấy đâu cả.

Nó biến mất rồi.

Ai lấy ?

Nhời bàn : — Cảnh bình vây kín bốn phía chạy đầu cho thoát Lo sợ cũng vô ích đành khoanh tay chịu chơi.

Xem đoạn này mới phục cái tài của Lư-Bình. Nguy, biết gặp cảnh nguy, mà cố định tâm. bắt mình phải đếm: một, hai, ba, bốn . . . can đảm thay. Biết bao người ngày thường liến thoắng mà đến lúc lâm nguy chỉ liu lười vò đầu kéo khờ.

Bài học hay cho tuổi thiếu niên. Đương đời trông gai, chờ thấy vấp mà hãi, mà loạn trí khôn.

Biết người đang lưng bắt mình mà dám cả gan đến trước mặt khua môi múa lưỡi. Đảm lượng của Lư-Bình thật ít có.

CHÍN TRỪ ĐI TÂM CÒN MỘT

Lư-Bình chẳng phải tay thiết-đạo tầm thường. Thủ hạ rất nhiều, dãi dác trong mọi xứ. Sang có, hèn có, đủ hạng người, các chủ-điểm đủ mọi nước, Lư-Bình là chủ. Các thủ hạ cũng chẳng rõ Lư-Bình là ai. Mệnh lệnh đã có các môi giới phát đi, họ chỉ biết có một ông «Thầy» tài có, tri mưu có, đủ sức đưa họ lúc lâm nguy.

Môi giới nhân là ai? Khó mà biết được. Vô-Say, Di-Bá có nhẽ vào hạng ấy, hạng thủ hạ thân tín, chân tay của «thầy»

Phen này mới tóm được thủ hạ của Lư-Bình, chính phủ quyết ra tay phạt thật nặng, cần chi chứng cứ. Viên giám thị sở giấy phép tiếp được tin cầu cứu cảnh binh tới vội được hai anh. Nhất quyết đồ cho họ giết chết Lê-Na. Phen này quyết lời hai hờ lên đoạn đầu đài.

Lư-Bình thừa rõ cảnh tình của hai viên thủ hạ.

Chúng nó lừa mình vào nhà Dâu-Bích chẳng phải để lấy của. Chúng nó cốt tìm cái di vật kia. Mỗi bí mật khó mà giải quyết được.

Chính ta giữ cái nút chai mà cũng bị «Họ» ăn cắp mất.

Lư-Bình bị mất cắp! Buồn cười thay.

Ai đến đây mà ăn cắp? Ai biết ta có cái di vật ấy mà ăn cắp mất. Ai biết chỗ ở của ta. Biết nữa làm sao mà vào được. Là một cửa khóa kỹ mà mất trộm. Ta rất tỉnh ngủ sao có người đến vào buồng mà ta chẳng biết? Thôi nhà này khóa cửa lại, ở đây.

Lư-Bình hôm sau tìm cách viết thư cho Vô-say và Di-Bá song hai đứa vì là can phạm trọng yếu nên bị giải lên Ba-Lê giam tại khám lớn.

Sở cảnh sát vốn biết tài Lư-Bình nên hết sức canh phòng hạm nhân chẳng lúc nào ngơi.

Lư-Bình đành chịu. Hội này Lư-Bình chưa lộn sòng vào ban

cảnh sát Ba-Lê được nên vô kể khả thi.

« Tìm đâu ra các manh mối bí mật, « Chi bằng soạn ra đồ xét tổng tích Dấu-Bích.

« Sau khi bị ăn trộm ít nhiều, ông nghỉ về nghỉ tại Ba-Lê. Ngày ngày Lữ-Bình giả làm một ông già lại ngồi nghỉ tại một cái vườn hoa xế cửa nhà Dấu-Bích.

Lạ thật ngày nào trước cửa nhà Dấu-Bích cũng có hai người canh. Dấu-Bích ra đi là họ theo. Tối sẩm họ đi mất. Hai anh này là nhân viên sở mật thám.

« Dấu-Bích làm gì mà bị giam lỏng . . . ?

Bi mật.

Một hôm vào quãng nhá nhem, Sáu người lạ mặt đến hỏi kiến cùng hai tía mật thám. To nhỏ: hỏi lâu tám người đi về phía nhà Dấu-Bích.

Lữ-Bình theo gót nhìn kỹ mới rõ, người đầu bọn là Ba-Vinh nguyên trạng sư, hiện nay làm phó cảnh sát trưởng thành Ba-Lê.

À phải rồi! hai năm về trước Ba-Vinh có cùng Dấu-Bích cãi nhau tại hạ nghị viện. Cãi nhau rồi đến cả đấm đá. Ba-Vinh đánh Dấu-Bích đầu gươm.

Dấu-Bích chối từ.

Cả bọn vào cửa.

« Họ lén vào nhà Dấu-Bích. Quân lão! không thêm một mình. Chẳng một ta cũng theo vào! »

Lữ-Bình nghiêm nhiên cũng gọi cửa.

— Anh gác, các ông ấy còn trong nhà không?

— Bẩm còn.

— Được.

Lữ-Bình bạo dạn thẳng tiến. Họ hỏi đi đâu vào đòi tiền hàng. Dấu-Bích đi vắng ai biết. Vào tới phòng ăn, Lữ-Bình ghé mắt nhìn qua khe cửa. Bọn Ba-Vinh đang lục lọi trong buồng ngủ.

« Họ tìm gì? »

Ba-Vinh ra giáng tức giận lắm, tìm kiếm mọi lọ, mở nút, giơ lên nhìn chán rồi bỏ.

« Họ cũng tìm nút chai à ? lạ thật ! ! . . . »

Ba-Vinh quay lại hỏi bọn đi theo.

« Các anh vào đây mấy bận rồi ? »

Các anh lục kỹ chưa ?

— Băm rất kỹ . . . Ông Dậu-Bích bận về việc bầu cử, chúng tôi tha hồ tìm.

— Anh ta không có thày tớ à ?

— Băm còn đang tìm. Hiện nay ông ta ăn tại hàng cơm, còn hầu hạ đã có người đàn bà gác. Người này rất chung thành với chúng tôi. Mỗi đến chín giờ tối mà Ba-Vinh chưa thôi lục lợi oái . . .

— Băm ông ta về kia kia.

— Được thôi đề lần khác

Lư-Bình rất khó nghĩ. R. tất gặp họ. Ở cũng lười thôi. Đang ăn đang ăn núp sau cái màn bằng nhung thì Dậu-Bích vừa về nhà, bật đèn sáng choang.

Dậu-Bích người thấp béo, húi lóc ra rắng mạnh khỏe lắm. Mặt đen sạm mà cũng như đôi mắt kính đen ngòm. Vẻ mặt có nghị lực, cầm vaông, chân gỗ, hai tay to tướng, lưng hơi gù . . .

Hề ngoài chẳng chút thanh nhã. Không trách tại hạ nghị viện đã gọi anh ta là « người rừng ». Dậu-Bích ngồi xuống ghế lấy mấy viên thuốc Maryland kéo vài hơi . . . nghĩ một hồi . . . lấy giấy ra viết thư . . . Đang viết dừng tay, ra tay chiều nghĩ ngợi.

« Có kẻ vào đây lục lợi rồi »

Băm chuông mục gác ra chạy vào.

Họ đến lúc này phải không ? Đừng chối.

Chỉ mở cái này ra à. Ta có gián niêm phong rách rồi đây này.

— Thôi đừng chối nữa. Ta chẳng bảo chị cứ mặc cho họ vào ư ? Mặc họ tìm.

— Băm.

— Băm cái gì ? Chị chỉ lối đôn sóc hai đầu thôi, này đây cho bị năm quan. Họ có đến phải không ?

— Vâng.

— Cũng năm anh cũ ?

— Vàng cả năm lại thêm một anh ra ràng là đầu bọn.

— Người cao, da ngăm phải không ?

— Vàng.

— Hết.

— Bầm còn hai anh gác ngoài. À quên còn một anh là mặt vào sau rớt.

— Thôi được.

Dậu-Bích lại ngồi viết thư. Chép cái chi chi vào quyển sổ sau rớt, lấy một mảnh giấy biên cái tính con con: $9 - 8 = 1$

Viết một cái thư nữa, bỏ vào phong bì dán lại, ngoài đề:

Ông Ba Vinh

Phó cảnh sát trưởng

Dậu-Bích đề song, bấm chuông gọi mụ gác.

Này « Mụ trước có đi học không ? »

— Bầm có

Mụ có học tính chữ ? Hừ! Mụ có học xong dốt lắm, chín chữ đi tám còn một, sao mụ không hiểu nhẽ đó. Dậu-Bích đứng dậy, ngó vào phòng ăn « chín chữ tá n còn một » Dịch thì còn một chẳng biết chú nào còn lần quất đầu đây. Kìa! sao ông lại ăn thế? Ông cũng nhận nhời nói của tôi là đúng lý chữ.

Thôi mời ông ra đây. Tôi có quyển vác dao đâm ông chơi. Xong... « Thôi ông Lô-Nực mời ông ra »

Lư-Bình tim mặt lại, chứ a phen nào bị một cái cảnh ngộ ưc như kỳ này, chót mắc bẫy đành để người chế nhạo

Ông Lô-Nực về quá, ông làm khách mãi. À không! không phải Lô-Nực « ông già » đấy à? ngày nào cũng canh nhà hộ cảm ơn nhẽ. Thôi từ đây ngồi vườn hoa mãi e rồi « mục thit »

Thôi này đây phong thư cầm vào cho Ba-Vinh. Lư-Bình tự biết phen này đại bại, thôi ca n ngậm bồ hòn có dịp ta sẽ trả thù. Kéo mũ che mặt xong, một mạch ra cổng.

Về nhà Lư-Bình ngã phịch xuống giường « Anh Nghị này dao đâm thật phải phục anh ta có gan nhẫn nại có lòng quả cảm »

« Biết họ vào lục nhà mà chẳng cần giới thật !! »

Thôi chẳng cần, anh ta chưa biết mình là ai thế là đủ. Hậu họ

òn nhiều.

Xé thơ ra xem.

Ba-Vinh

Ngay trước mắt mà anh chẳng thấy. Anh ngu quá, thôi tha cho anh ăn sau bắt gặp chớ có trách:

« Dận-Bích »

Ngay trước mắt nói có nhẽ lắm. Dẫu càng kín càng dễ tìm, thế trước mắt có phen mà chẳng thấy. Giỏi lắm.

Lư-Bình dò mãi mới rõ.

Dận-Bích gia tư chẳng có gì, thế mà ăn chơi sang lắm. Hai ba cái nhà nghỉ mát. Quanh năm chỉ đánh bạc. Ít giao thiệp mà có nhiều thế lực.

Một hôm Lư-Bình về nhà thấy đưa ở báo rằng có người đàn bà hỏi mình.

— Quái ! ai biết nhà tao ? trẻ hay già ?

— Bầm không rõ, xong ăn mặc sơ sài lắm cái khăn quàng che mặt nét mặt.

— Người ta hỏi ai ?

— Hỏi ông Mỹ-Sơn.

— Việc gì ?

— Bầm về việc An-Hiền.

— Người ta ở đâu ?

— Bầm trong phòng khách.

Lư-Bình vào nhà trong, chẳng có ai cả. Lạ thật.

— Trốn rồi, chèo qua cửa sổ hắt, mà quái chẳng mất gì cả...

Thôi, hôm nay có thư gì không ?

— Bầm có.

— Đâu,

— Ở trên bàn.

Lư-Bình cũng biến mất. Thôi chính con mụ ấy ăn cắp rồi.

— Phong bì ngoài đề làm sao ?

— Đề cho ông Mỹ-Sơn.

— Máy chắc không,

— Bầm chắc.

Lư-Bình tải người đi. Thôi địch thủ của Di-Bá. Nó cố dụng công từ trong ngục gửi thư cầu cứu thế mà mất. Chỉ có Di-Bá mới biết nhà ta ở đây. Ôi ! Nó đương khi nguy cấp, cầu cứu mình mà mình chẳng biết nó vết những gì ?

Địch con mụ kia ăn cắp rồi.

Mụ đó là ai ? Bí mật thay !

Xong vào trong phòng riêng tắt phải qua cửa. Không cửa đồng mà. À ! Thôi địch rồi. Kia trông cái cửa nhớn, ai eua một mảng xẽ dầy ra đủ lọt người qua.

Lư-Bình lập tức đi xét qua mấy chỗ ở của mình. Lư-Bình ở ba bốn nơi, xong nơi nào cũng thế.

Cửa chính cũng bị eua một mảng, dầy ra vừa lọt tay để vặn khóa trong.

«Lạ thật ! ai là kẻ eua địch của ta. Tài ta ai chẳng sợ ! Thế mà có kẻ bới được đủ những chỗ ở của ta. Nguy to ! Cảnh sát mà rõ, còn chi là thân thể ta.

«Chưa bao giờ ta bị một phen khốn đốn như ngày nay. Kẻ eua địch ta là ai.

«Ta cần phải biết...

Mắt lim-dim phảng phất trông thấy cái ngày hai tên thủ hạ bị dẫn lên đoạn-dầu-dầu. Lư-Bình cố gượng cùng cơn mê hoảng, vắng nghe xa :

«Thầy cứu chúng con mới ! Thầy ơi con sợ lắm. Kia thân chết đã đến nơi rồi !»

«Thủ hạ ta má bị án tử. Trời ơi ! Ta thoát để họ bị tử hình. Không thể được ! Ta cố cứu mới nghe ?

«Xa nghe vắng vắng.

«Thầy ơi cứu con với !»

Mê hay tỉnh.

Nhờn bần. — Minh tự cho mình là tài, biết đâu ở đời còn có kẻ hơn.

Lư-Bình, tay đại-bộm, danh vang lục địa, tự-phụ tài giỏi hơn người.

Thế mà, gặp Dận-Bích « Võ quít đầy nóng tay nhọn. »

« Chín chừ tám còn một. » Cách riêu-cột của anh Nghị này đau-dớn biết bao !

Mới biết ở đời chớ nên tự-phụ. Rồi có phen sẽ gặp kẻ hơn mình cho một bài xử thế châm ngôn, đau dớn thấu xương !

Bài học hay cho người trẻ tuổi còn đương thời hăng hái, lửa tự-phụ mờ ám trí khôn.

Lữ-Bình có cái tính hợm tài, song kẻ cũng còn khá. Biết mình thất bại, cúi mà chịu lui. Cố gượng, tất sẽ bị nhục. Ấy là người trí. Biết bao kẻ, biết mình trái, song cùng ai tranh luận, nào có gan nhận là đuối lý. Bướng cổ van đã là câu thông thường để chỉ trích tính ấy.

Lữ-Bình đã có mưu trí, lại khéo tùy thời. Việc này khó, ta cứ cố mà theo đuổi, tất sẽ mất thì giờ, vô ích. Biết khó để đấy, nghĩ đã rồi có phen sẽ đủ sức thi hành.

Biết mình học kém mà cứ cố theo đuổi, hoài tuổi xuân xanh. Vất tay lên trán, tự xem tài mình nên dùng vào việc chi cho thích hợp.

Sớm biết chọn nghề. Thiếu niên ta một số đông chưa hiểu nghề đó.

Xin xem cuốn tiếp theo

đ

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

